

Nieuwsbrief

Kinderprogramma ZZg

12^e jaargang

Voorjaar 2011

Zeister Zendingsgenootschap

Jeugd

Ze hebben de toekomst, zo wordt altijd gezegd. Maar dat gaat echt niet voor iedere jeugdige op. Want wat voor toekomst hebben veel kinderen en jongeren in ontwikkelingslanden? Waar kom je terecht als de omstandigheden in je jonge jaren niet al te florissant zijn? Een leven in de marge van de maatschappij staat je te wachten. Soms wordt het zelfs overleven.

Gelukkig zijn er mensen die zich het lot van kwetsbare kinderen aantrekken. Mensen zoals u, die bewust kiezen om te geven voor kinderen. Opdat hun toekomst er ietsje beter uitziet. Deze nieuwsbrief vertelt u wat we met uw bijdrage doen.

*Age Kramer,
Algemeen secretaris ZZg*

Foto: ZZg

Foto: Dorothea Weller

Tanzania

Naar de middelbare school? Ja graag!

Naar school gaan – voor veel kinderen in Tanzania is het haast net zo gewoon als bij ons. De meeste kinderen bezoeken de basisschool, al haalt lang niet iedereen de eindstreep. Maar een middelbare- schoolcarrière is voor veel kinderen niet weggelegd, zeker niet op het platteland.

Het schoolgeld en de andere benodigde schoolspullen werpen al een eerste financiële drempel op. En de scholen zijn zo dungezaaid dat dagelijks heen en weer reizen vaak onmogelijk is. Verblijf in een schoolinternaat is noodzakelijk, maar jaagt ouders wel op kosten, hoe *basic* zo'n internaat ook is.

Toch proberen mensen wel degelijk om hun kinderen te laten doorleren. Want ze zien in dat onderwijs kansen biedt, op een baan, op een betere toekomst. Zo sturen ouders in het Rungwe district, in het zuiden van Tanzania, hun kind graag naar de Lutengano school. Het motto van de school is *to be the best and achieve the best in the country* (het beste zijn en het beste bereiken in het hele land). Ze gaan ervoor!

(Lees verder op pagina 2)

Foto: ZZg

Het ZZg ondersteunt de Lutenganoschool al een aantal jaren. Met schoolmaterialen en vrij recent met solarpanelen die zorgen dat de 650 scholieren in het internaat 's avonds licht hebben voor hun huiswerk en energie voor de vier aanwezige computers.

De school zou graag meer met computers willen doen, want ook in Tanzania staan de ontwikkelingen niet stil. Een computerlokaal, ingericht met 20 computers, is een grote wens. Er is al een docent die computerles kan geven en de school wordt opgenomen in een goed functionerend Tanzaniaans ICT-netwerk, via Vi@frica. Voor de twintig computers (die maar € 160 per stuk kosten), training van docenten, en het landelijk netwerk is in totaal zo'n € 8.000 nodig.

Het Kinderprogramma helpt scholieren in Tanzania aan computerkennis. Mede dankzij u.

Wordt dit meisje later computerprogrammeur?

Dominicaanse Republiek

Een handicap, maar ook een vak!

Foto's: Manidi

Dit verhaal gaat over Héctor Rodríguez, over Rolfis Martes Muñoz en Eduardo Antonio Siris. Drie jongens uit de Dominicaanse Republiek die een ding gemeen hebben: een handicap. En het gaat over Manidi, de organisatie die voor hen opkomt.

Héctor

Héctor is 23 en lijkt een heel gewone jongen. Toch kon hij vijf jaar geleden niet lezen en niet rekenen. Hij heeft ernstige leerproblemen, die hem belemmeren zelfstandig te worden en een baan te vinden. Van een medewerker van Manidi leerde Héctor om zijn naam en geboortedatum te zeggen en op te schrijven. Ook klokkijken, simpele sommetjes en de letters van het alfabet kreeg hij uiteindelijk onder de knie. Daar was veel liefde en geduld voor nodig, maar Héctor wou het wel heel graag. Van zijn vader leerde hij metselen en nu werken ze samen. De belangstelling van zijn familie stimuleert Héctor om het beste uit zichzelf te halen.

Rolfis

Hij is 18 en kan nu letters lezen en zijn naam schrijven. Maar toen hij 13 was kon hij dat niet. Rolfis heeft leerproblemen, was erg verlegen, maar thuis ook ongehoorzaam en ontweek lezen en schrijven zoveel mogelijk vanwege eerdere slechte ervaringen daarmee.

Manidi zag wel mogelijkheden in hem en nam hem op in hun begeleidingsprogramma. Langzamerhand leerde hij de letters van het alfabet, leerde hij zijn geboortedatum noemen. Ze werkten aan zijn sociale vaardigheden. Nu werkt hij in een timmerwerkplaats en helpt hij zijn ouders thuis. Hij voert de hem toegewezen activiteiten goed uit en heeft een goede relatie met zijn familie.

Rolfis' begeleider bij Manidi schreef ons: *Rolfis heeft veel bereikt in de afgelopen jaren, met dank aan God, aan het programma en alle mensen die het mogelijk maakten om dit resultaat te halen.*

Eduardo

Eduardo is 25, vrolijk en enthousiast. Hij helpt bij de groentekraam, zamelt lege flessen in en verkoopt af en toe producten zoals zeep. Hij werkt hard en is zeer gemotiveerd. Ook hij heeft lezen en rekenen bij Manidi.

Wie in een ontwikkelingsland woont en een handicap heeft, komt vaak achteraan. Letterlijk, omdat je lichamelijke beperking je tempo vertraagt. Maar ook in de maatschappij, want de dagelijkse problemen van mensen zijn al zo groot dat er weinig tijd en energie overblijft voor de problemen van een gehandicapt kind. Soms is een verstandelijke beperking zelfs een zodanig taboe dat zo'n kind letterlijk in huis verstopt wordt. Weinig kansen op ontwikkeling dus voor kinderen met een handicap.

Manidi

In de Dominicaanse Republiek zet de organisatie Manidi zich in voor deze gauw vergeten groep. Manidi staat voor 'Madres de Niños Discapacitados', moeders van gehandicapte kinderen. Zij komen op voor hun kind, onder andere door mee te lopen in een jaarlijkse mars door Santiago om

aandacht te vragen voor het lot van gehandicapten en voor hun erkenning als volwaardige burgers. Medewerkers van Manidi komen thuis langs voor het kind én het gezin. Ze leren ouders hun kinderen effectief te helpen, of ze nu het syndroom van Down hebben, autisme of een hersenbeschadiging. Ze leren de gehandicapte jongeren basis- en sociale vaardigheden, net precies wat ze nodig hebben. Ook begeleiden ze hen naar de arbeidsmarkt via eigen vakopleidingen. De opleiding tot assistent in een schoonheidssalon bijvoorbeeld, leverde al 45 gediplomeerde meisjes af. Manidi bemiddelt bij bedrijven om de jongeren aan een baan te helpen en zorgt voor werkbegeleiding. Ook worden jongeren ondersteund bij het opzetten van een eigen bedrijfje.

Het Kinderprogramma ondersteunt het werk van Manidi van harte. Bijvoorbeeld bij de vaktrainingen (€ 500 per kind). Voor zo'n bedrag krijgt een gehandicapt kind toekomst en gevoel van eigenwaarde. De moeite waard!

Weet u iemand die ook heel concreet kinderen wil helpen? Geef dan uw nieuwsbrief door.

Ja, ik meld mij aan als vaste donateur van het ZZg-Kinderprogramma.

Naam..... M / V

Adres:.....

Postcode:..... Plaats:.....

E-mail:.....

Ik betaal: per kwartaal € 35,- per halfjaar € 70,- per jaar € 140,-

Ik machtig het ZZg om van mijn rekening het aangegeven bedrag af te schrijven.

Bankrekeningnr.: |_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Datum:..... Handtekening:.....

Stuur de ingevulde bon in een envelop (mag zonder postzegel) naar ZZg-kinderprogramma, Antwoordnummer 225, 3700 VB ZEIST.

Hoe een nieuwe vloer kinderen helpt

Voor een klein land als Suriname is het aantal kindertehuizen en internaten best groot. Misschien wel logisch: kinderen uit het binnenland en uit afgelegen districten die na de basisschool willen doorleren, zijn bijna altijd aangewezen op scholen in Paramaribo. In hun eigen regio zijn die scholen er niet en de reisafstand is te groot om dagelijks af te leggen. Een internaat in de stad is dan een goede oplossing.

Daarnaast is het sociale vangnet van de overheid in Suriname minder groot dan in Nederland. Er is minder hulp voor probleemgezinnen en meer mensen leven in armoede, met alle problemen van dien. Kinderen komen daardoor eerder in de verdrukking. Ook is het aantal een-oudergezinnen groot in de Surinaamse cultuur, waar de vaderfiguur in het gezin vaak een opvallende afwezige is.

Kinderhuis Sukh Dhaam

De kerk in Suriname heeft zich altijd verantwoordelijk gevoeld voor kinderen die tussen wal en schip dreigen te vallen. Sommige kindertehuizen bestaan al meer dan 90 jaar. Sukh Dhaam bijvoorbeeld, in Commewijne. Dit kindertehuis biedt onderdak aan 70 kinderen van 6 t/m 16 jaar, die om diverse redenen (verwaarlozing, verslaving en misbruik) niet thuis kunnen wonen. Ook (half)weeskinderen verblijven in Sukh Dhaam. In het kindertehuis vinden ze een veilig thuis onder de hoede van het echtpaar Salamat en ze kunnen naar een school in de buurt.

Luxe is het verblijf in een kindertehuis niet. De ouders/verzorgers van de kinderen betalen een bijdrage, maar dat dekt de kosten niet. Om de exploitatie rond te krijgen moet men woekeren met de binnenkomende gelden en zoveel mogelijk zelf doen. Adolf Salamat doet dat ook: samen met de jongens onderhoudt hij een grote moestuin waar ze groente voor eigen gebruik kweken. Ook is hij handig in houtbewerking, zodat het klein onderhoud in Sukh Dhaam vaak ook met eigen handen uitgevoerd wordt.

Maar groot onderhoud is een ander verhaal. Daarvoor is onder andere het ZZg nodig. Zo ook nu: in de jongensafdeling moeten de vloer en het sanitair nodig vervangen worden. De kosten: ruim € 15.000. Een deel hiervan is al binnen.

foto: ZZg

Via het Kinderprogramma helpt u mee om een stukje van de nieuwe vloer te bekostigen. Letterlijk nieuwe grond onder de voeten voor de jongens in kindertehuis Sukh Dhaam.

Zeister Zendingsgenootschap

Het Kinderprogramma verleent steun aan ZZg-projecten die direct ten goede komen aan kinderen: onderwijs en vakopleidingen, eten en onderdak, gezondheidszorg en sociaal welzijn. Veel projecten zijn meerjarig en dankzij het Kinderprogramma kan het ZZg steun hiervoor garanderen.

Het ZZg werkt samen met partnerorganisaties in ontwikkelingslanden, meestal via de kerk. Alle kinderen worden geholpen, zonder onderscheid. Want ieder kind telt.

Colofon

Zusterplein 20
Postbus 19, 3700 AA ZEIST
Tel. (030) 692 71 80
zzg@zzg.nl
www.zzg.nl / www.twinkids.nl
Banknr. 37 52 16 936

2011 © ZZg/Manschot Grafimedia

